

LEE CHILD

JATKA

Jack Reacher je uvržen do vězení... Za vraždu, kterou nespáchal.

Jatka

Vyšlo také v tištěné verzi

Lee Child

Jatka – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LEE CHILD

JATKA

Přeložil Jiří Sedláček

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1997 Lee Child

All rights reserved

Z anglického originálu *Killing Floor*

(Bantam Press a division of Transworld Publishers Ltd.)

přeložil © 1998, 2010, 2022 Jiří Sedláček

Redakce textu: Lev Pavluch

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Čtvrté vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-589-0

ISBN ePUB: 978-80-7595-612-5

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-613-2

ISBN PDF: 978-80-7595-614-9

*Mým agentem je Darley Anderson
v Londýně; mými vydavateli jsou
David Highfill v New Yorku
a Marianne Velmansová v Londýně.
Všichni dělali, co bylo v jejich silách,
aby tento autor dostal svou příležitost.
Kniha je jim proto věnována jako
ocenění jejich úsilí, daleko
přesahujícího rámec pracovních
povinností.*

PRVNÍ KAPITOLA

ZATKLI MĚ V BISTRU U ENA. Ve dvanáct hodin. Jedl jsem vajíčka a pil kávu. Pozdní snídaně, ne oběd. Byl jsem promoklý a unavený po dlouhé chůzi v hustém dešti. Od dálnice až na okraj města.

Bistro bylo malé, ale světlé a čisté. Bylo zbrusu nové, postavené tak, aby připomínalo železniční jídelní vůz. Úzké, na jedné straně s dlouhým jídelním pultem a kuchyní zastrčenou vzadu; protější stěnu lemovaly boxy, na místě prostředního byl vchod.

Já jsem seděl v boxu u okna a četl v něčích odložených novinách o kampani prezidenta, kterého jsem nevolil posledně a nehodlal volit ani tentokrát. Děšť venku už ustal, ale sklo bylo stále poseté zářivými kapkami. Spatřil jsem policejní hlídkové vozy, jak zahýbají ze silnice směrem sem. Rychle vjely na štěrkované parkoviště a s chřoupáním zastavily. Střešní majáky blikaly a pulzovaly. Červená a modrá světla v kapkách deště na mém okně. Dveře se rozletěly, když z aut vyskákali policisté. Z každého dva, se zbraněmi v rukou. Dva revolvery, dvě brokovnice. To nebyla legrace. Jeden revolver a jedna brokovnice běžely dozadu. Zbývající se vrhly ke dveřím.

Jen jsem seděl a pozoroval je. Věděl jsem, kdo se v bistru nachází. Vzadu kuchař. Dvě servírky. Dva staříci. A já. Tahle operace se týkala mě. Byl jsem tady ve městě ani ne půl hodiny. Těch zbylých pět tu pravděpodobně strávil celý život. Kdyby kdokoliv z nich měl nějaký problém, tak by se přišoural rozpačitý seržant. Zabručel by něco omluvného a pak by je požádal, aby se dostavili na stanici. Takže těžké zbraně a spěch nebyly určeny jim, ale mně. Nacpal jsem si do pusy vajíčko a talířkem zatěžkal pětidolarovku. Složil jsem odložené noviny do čtverečku a vsunul je do kapsy kabátu. Obě ruce jsem nechal umístěné nad stolem. Vyprázdnil jsem šálek.

Chlap s revolverem se postavil do dveří. Přikrčil se a namířil obouruč zbraň. Na mou hlavu. Ten s brokovnicí přikročil ke mně. Byli to štíhlí, zdatní chlapi. Upravení a vymydlení. Postupovali jako z učebnice. Revolver u dveří kryl s po-

měrnou přesností celou místnost. Brokovnice zblízka by mě rozprskla po celém okně. Naopak by to byla chyba. Revolver v boji zblízka by mohl minout a výstřel z brokovnice na dálku od dveří by zabil spolu se mnou i zatýkajícího policistu a staříka v zadním boxu. Až dosud dělali všechno správně. O tom nebylo pochyb. Byli ve výhodě. O tom rovněž nebylo pochyb. V úzkém boxu jsem byl jako v pasti. Byl jsem příliš stísněný na to, abych mohl něco udělat. Natáhl jsem ruce po stole. Policista s brokovnicí přikročil ke mně.

„Ani hnout! Policie!“ vykřikl.

Zařval, jak nejhlasitěji mohl. Uvolnil se tak z napětí a pokusil se mě zastrašit. Učebnicový postup. Spousta řevu a rámusu, aby oběť změkla. Zdvihl jsem ruce. Ten s revolverem se pohnul od dveří. Chlap s brokovnicí přistoupil ještě blíž. Moc blízko. Jejich první chyba. Kdybych byl nucen, mohl jsem se vrhnout po hlavní brokovnice a vyrazit ji vzhůru. Možná výstřel do stropu, pak loktem jemu do obličeje a brokovnice mohla být moje. Ten s revolverem si zúžil úhel a nemohl riskovat, že postřelí partnera. Mohlo to pro ně skončit špatně. Ale já jsem tam jen seděl se zdviženýma rukama. Chlap s brokovnicí řval a vyváděl dál.

„Lehnout na podlahu!“ zahulákal.

Pomaloučku jsem se vysunul z boxu a nastavil zápěstí k policistovi s revolverem. Nehodlal jsem si lehnout na podlahu. Ne před těmito venkovskými hochy. Ani kdyby si přivedli celé policejní oddělení s houfnicemi.

Ten s revolverem byl seržant. Byl poměrně klidný. Brokovnice mě pokrývala, když si zasunul revolver do pouzdra, odepjal pouta z opasku a zacvakl mi je na zápěstí. Záložní tým přišel kuchyní. Obešli jídelní pult a zaujali postavení za mnou. Prohledali mě. Velmi důkladně. Viděl jsem, jak seržant vyčkává, dokud nezavrtěli hlavou. Žádná zbraň.

Hoši z podpůrného týmu mě vzali každý za loket. Stále mě kryla brokovnice. Seržant přistoupil ke mně. Byl to podsaditý, atletický běloch. Štíhlý, opálený. Mého věku. Na plastické jmenovce nad kapsou u košile měl napsáno Baker. Podíval se na mě.

„Jste zatčen pro podezření z vraždy,“ řekl. „Máte právo mlčet. Cokoliv řeknete, může být použito proti vám. Máte právo být zastupován advokátem. Kdybyste si nemohl dovolit advokáta, bude vám zdarma přidělen státem Georgia. Rozumíte svým právům?“

Své povinnosti se zhostil skvěle. Mluvil zřetelně. Nečetl z papíru. Zdálo se, že ví, co toto seznámení s právy znamená a proč je důležité. Pro něho i pro mě. Neodpověděl jsem.

„Rozumíte svým právům?“ opakoval.

Opět jsem neodpověděl. Dlouhá zkušenost mě naučila, že naprosté mlčení je to nejlepší. Vy něco řeknete, a oni uslyší něco jiného, špatně to pochopí, mylně si to vyloží. Může vám to vynést vězení. Může vám to přivodit i smrt. Mlčení zatýkaného vyvádí policisty z míry. Musejí vám oznámit, že máte právo mlčet, ale nesnášejí, když to právo uplatníte. Byl jsem zatčen pro vraždu. Ale neřekl jsem nic.

„Rozumíte svým právům?“ zeptal se mě opět muž jménem Baker. „Mluvíte anglicky?“

Mluvil nevzrušeným hlasem. Neřekl jsem nic. Zůstal nevzrušený. Měl v sobě klid muže, pro nějž chvíle nebezpečí pominula. On mě jen doveze na stanici a tam se stanu problémem někoho jiného. Podíval se po svých třech kolezích.

„O. K., pamatujte si, že neřekl nic,“ zabručel. „Jedeme.“

Vedli mě směrem k východu. Ve dveřích jsme vytvořili zástup. Napřed Baker. Pak chlap s brokovnicí, kráčející pozpátku, velkou černou hlaveň stále namířenou na mě. Na jeho jmenovce stálo Stevenson. Také on byl běloch střední postavy, v dobré kondici. Jeho zbraň vypadala jako odvodňovací trubka, co mi míří na břicho. Za mnou byli hoši ze záložního týmu. Plochou dlaní na zádech jsem byl prostrčen dveřmi.

Venku na štěrkovaném parkovišti bylo horko. Muselo pršet celou noc a většinu dopoledne. Teď pražilo slunce a ze země stoupala pára. Normálně by tu bylo teplo a prašno. Dnes bylo parno a ve vzduchu bylo nádherné opojné aroma promáčeného chodníku v horkém poledním slunci. Vystavil jsem se tváří slunci a nabíral do plic vzduch, mezitím co se policisté přeskupovali. Jeden u každého lokte ke krátké chůzi k hlídkovým vozům. Stevenson stále zručně odvodňoval. U prvního auta uskočil nazpět, když Baker otevřel zadní dvířka. Vstrčili mi dovnitř hlavu a pak jsem tam byl zatlačen celý, jemným bočním postrkováním levého záložníka. Dobrá technika. V takovémto městysi, odevšud vzdáleném, to byl jistě spíše výsledek dlouhého tréninku než dlouhé praxe.

Seděl jsem sám na zadním sedadle. Prostor byl rozdělen tlustou skleněnou přepážkou. Přední dveře byly stále otevřené. Dovnitř nasedli Baker a Stevenson. Baker řídil a Stevenson byl pootočený dozadu, aby mě měl na očích. Nikdo nemluvil. Doprovodné auto jelo za námi. Obě auta byla nová. Jela tiše a hladce. Uvnitř bylo čisto a chládek. Žádné stopy po zoufalcích a ubožácích, které by v nich převáželi na stejné místo jako mě.

Podíval jsem se z okénka. Georgia. Viděl jsem úrodnou půdu. Těžkou vlhkou červenou zem. Velmi dlouhé, rovné řady nízkých keřů v polích. Možná burské oříšky. Obyčejná plodina, ale pro pěstitele výnosná. Nebo pro vlastníka. Vlastnili zde půdu místní usedlíci? Nebo nějaké obří korporace? Nevěděl jsem.

Cesta do města byla krátká. Auto syčelo po hladkém, vodou nasáklém asfaltu. Přibližně po půl míli jsem spatřil dvě úhledné budovy, obě nové, kolem dokola s upraveným trávníkem. Policejní a hasičská stanice. Stály tam osamělé, na severním okraji města, za širokým pruhem trávníku, v němž byla umístěna socha. Atraktivní venkovská architektura postavená ze štědrého rozpočtu. Silnice byly z dokonale hladkého asfaltu, chodníky z červených tvárnic. Asi tři sta metrů na jih bylo za malým shlukem domů vidět oslnivě bílou věž kostela. Rozeznal jsem stožáry na vlajky, plátěné vysunovací rolety, čerstvý nátěr domů, zelené trávníky. Všechno svěží po silném dešti, který se teď v prudkém slunečním žáru vypařoval. Vzkvétající město. Vybudované, hádal jsem, z příjmu prosperujících farem a z vysokých daní těch, co dojížděli za prací do Atlanty.

Stevenson na mě zíral ještě ve chvíli, když auto zpomalilo, aby zabočilo k budově stanice. Široký polokruh příjezdové cesty. Nízko na omítce byl umístěn nápis Policejní ústředí města Margrave. Pomyslel jsem si: mám se znepokojoovat? Byl jsem zatčen. Ve městě, kde jsem nikdy předtím nebyl. Zjevně pro vraždu. Ale já jsem věděl dvě věci. Zaprvé, nemohli dokázat, že se něco stalo, když se to nestalo. A zadruhé, nikoho jsem nezabil.

V každém případě ne v jejich městě a ne v současné době.

DRUHÁ KAPITOLA

ZASTAVILI JSME U DVEŘÍ DLOUHÉ NÍZKÉ BUDOVY. Baker vystoupil z auta a rozhlédl se po obou stranách průčelí. Záložní tým se postavil opodál. Stevenson obešel zadem naše auto. Zaujal pozici proti Bakerovi. Namířil na mě brokovnici. Byl to dobrý tým. Baker mi otevřel dveře. „Tak jdeme, jdeme,“ řekl. Téměř šeptem.

Pohupoval se na špičkách a pohledem pátral kolem sebe. Pomalu jsem se otočil a vyhrabal se z auta. Pouta mi to právě neulehčovala. Bylo ještě větší horko. Postoupil jsem kupředu a čekal. Záložní tým se seřadil za mnou. Předemnou byl vchod do budovy stanice. Byl zde dlouhý mramorový překlad s výrazně vyraženým nápisem Policejní ústředí města Margrave. Pod ním byly dveře z tabulového skla. Záložníci mě vstřčili dovnitř. Dveře se za mnou s mlasknutím zavřely.

Uvnitř na mě opět dýchl chládek. Všechno zářilo bělobou a chromem. Osvětlení bylo zářivkové. Vypadalo to jako v bance nebo v kanceláři pojišťovny. Byl tam koberec. Za dlouhým recepčním pultem stál přijímací seržant. Soudě ze vzhledu místnosti by člověk čekal, že řekne: Přejete si, pane? Ale neřekl nic. Jen se na mě díval. Za ním byl ohromný otevřený vestibul. U širokého, nízkého psacího stolu seděla tmavovlasá žena v uniformě. Předtím psala nějaké údaje do počítače. Teď hleděla na mě. Stál jsem tam a čekal, u každého lokte jednoho policistu. Stevenson se zády opřel o recepci. Jeho brokovnice na mě stále mířila. Baker stál opodál a pozoroval mě. Přijímací seržant a žena v uniformě dělali totéž. Já jsem se na oplátku díval na ně.

Pak mě odvedli doleva. Zastavili před jedněmi dveřmi. Baker je otevřel a vtlačili mě dovnitř. Byla to výslechová místnost. Žádná okna. Bílý stůl a tři židle. Koberec. V horním rohu místnosti kamera. Teplota v místnosti byla nastavena velmi nízko. Já jsem byl ještě provlhlý deštěm.

Zatímco jsem stál, Baker mi vyprazdňoval kapsy. Můj majetek utvořil na stole malou hromádku. Svitek bankovek. Pár mincí. Účty, jízdenky, útržky

papíru. Baker prolistoval noviny a vrátil mi je do kapsy. Pohlédl na mé hodinky a nechal mi je na zápěstí. Tyhle věci ho nezajímaly. Vše ostatní shrnul do velkého igelitového sáčku se zipem. Do sáčku určeného pro lidi s více předměty v kapsách, než nosím já. Na sáčku byl bílý štítek, na nějž Stevenson napsal nějaké číslo.

Baker mi řekl, abych se posadil. Pak všichni odešli z místnosti. Stevenson nesl sáček s mými věcmi. Vyšli ven, dveře se zavřely a bylo slyšet, jak se otáčí zámek. Podle zvuku masivní, dobře promazaný. Vyrobený z precizně opracované oceli. Zněl jako zámek, který mě zbaví svobody.

Domníval jsem se, že mě nějakou dobu nechají o samotě. Obvykle se to tak dělá. Izolace vyvolává touhu mluvit. Touha mluvit může přejít v touhu přiznat se. Brutální zatčení následované hodinovou izolací je docela dobrá strategie.

Ale zmyšlil jsem se. Nenaplánovali pro mě hodinovou izolaci. Možná jejich druhá drobná taktická chyba. Dveře se odemkly a objevil se opět Baker, v ruce plastický šálek s kávou. Pak kývl na ženu v uniformě. Tu, kterou jsem viděl sedět u psacího stolu ve vestibulu. Těžký zámek za ní zapadl. Nesla si kompaktní kovový kufřík, který postavila na stůl. Otevřela ho a vyjmula dlouhou černou tabulku, na níž byla bílá plastická čísla.

Podala mi ji oním bryskním, ale přitom omluvným gestem, charakteristickým pro zubařské sestry. Uchopil jsem ji do spoutaných rukou. Pohledem jsem se přesvědčil, jestli není vzhůru nohama, a podržel si ji pod bradou. Žena vyjmula z kufříku ošklivý fotografický aparát a posadila se naproti mně. Podepřela si lokty o stůl, aby držela přístroj pevně. Seděla nachýlená kupředu a prsy měla opřené o hranu stolu. Byla to pohledná žena. Tmavé vlasy, nádherné oči. Zíral jsem na ni a usmíval se. Fotoaparát cvakl a zableskl. Než mě stačila požádat, otočil jsem se na židli tak, abych byl z profilu. Přidržel jsem si dlouhé číslo u ramene a díval se na zeď. Přístroj opět cvakl a zableskl. Otočil jsem se nazpátek a podával jí číslo. Obouruč, kvůli těm náramkům. Vzala si ho ode mě s oním našpuhleným úsměvem, který vyjadřoval: ano, je to nepříjemné, ale musí to být. Jako zubařská sestra.

Pak vyndala náčiní na snímání otisků. Zbrusu novou kartičku na deset prstů, již opatřenou číslem. Prostor na palce je vždycky příliš malý. Takhle měla na druhé straně dva čtverce na otisky dlaní. Pouta proces znesnadňovala. Baker nenabídl, že mi je sundá. Žena mi načernila ruce. Měla hladké a chladné prsty. Bez snubního prstenu. Poté mi podala svazek papírových

kapesníčků. Čerň šla dolů velmi snadno. Nějaké nové barvivo, které jsem ještě neviděl.

Žena vyndala z aparátu film a položila ho na stůl ke kartičkám s otisky. Uložila aparát do kufříku. Baker zabubnoval prsty na dveře. Opět cvakl zámek. Žena si vzala věci. Nikdo nepromluvil. Odešla z místnosti. Baker zůstal se mnou. Zavřel dveře a ty se zamkly s týmž cvaknutím promazaného zámku. Pak se o ně opřel a podíval se na mě.

„Čeká vás můj šéf,“ řekl. „Budete s ním muset mluvit. Nastala jistá situace a ta se musí vyjasnit.“

Neodpověděl jsem mu. Rozhovorem se mnou se pro nikoho žádná situace nevyjasní. Ale on se choval civilizovaně. Zdvořile. Tak jsem ho podrobil testu. Natáhl jsem k němu ruce. Nevyslovená žádost o sundání pout. Chvilí mlčky stál, pak vyndal klíček a odemkl je. Připjal si je zpět k opasku. Podíval se na mě. Opětoval jsem jeho pohled a nechal ruce klesnout podél boků. Žádné vděčné vydechnutí. Žádné zkormoucené tření zápěstí. Nechtěl jsem mít k tomuto muži žádný vztah. Ale promluvil jsem.

„O. K.,“ řekl jsem. „Pojďme za vašim šéfem.“

To bylo poprvé, co jsem promluvil, od chvíle, kdy jsem si objednal snídani. Teď byl Baker tím, kdo vypadal vděčně. Zabubnoval dvakrát na dveře a ty byly zvenku odemčeny. Otevřel je a pokynul mi, abych prošel. Stevenson tu čekal zády k velkému vestibulu. Brokovnice zmizela. Záložní tým zrovna tak. Věci se začaly pomalu uklidňovat. Seřadili se ke mně, každý z jedné strany. Baker mě lehce uchopil za loket. Kráčeli jsme podél jedné strany vestibulu a došli ke dveřím vzadu. Stevenson je otevřel a vstoupili jsme do velké kanceláře, celé obložené růžovým dřevem.

U ohromného psacího stolu, rovněž z růžového dřeva, seděl tlustý chlapík. Za ním byly dvě velké vlajky. Vlevo ta s pruhy a hvězdami a zlatě vyšíváním okrajem a vpravo dle mého soudu státní vlajka Georgie. Na stěně mezi nimi visely hodiny; veliké, staré, kulaté hodiny v mahagonovém rámu. Vypadaly, že je leštilo už několik generací. Usoudil jsem, že nejspíš pochází ještě z původní stanice, co zbourali, aby mohli postavit tuhle novou budovu. Architekt je sem zasadil zřejmě proto, aby novostavbě dodal nádech historie. Ukazovaly téměř půl jedné.

Když mě postrčili do místnosti, tlouštík za stolem na mě pohlédl. Viděl jsem, že se zatvářil neurčitě, jako by se mě snažil někam zařadit. Pak se podíval znovu, pozorněji. Ušklíbl se na mě a promluvil s dýchavičným zasípáním, které budilo dojem křiku, přiškrceného důsledkem špatných plic.

„Sedni si na zadek tamhle na tu židli a tu svou špinavou hubu nech zavřenou,“ pravil.

Tenhle tlustoch byl pro mě překvapením. Vypadal jako nefalšovaný hňup. Vzdor všemu, co jsem až dosud viděl. Baker a jeho zatýkáci tým jednali profesionálně a efektivně. Žena snímající otisky byla slušná. Ale tenhle tlustý policejní náčelník tu jen zabíral místo. Zpocený navzdory chladnému vzduchu klimatizace. Řídké nemyté vlasy. Rudošedá skvrnitá pokožka, co mají otlí lidé bez fyzické kondice. Nebetyčně vysoký krevní tlak. Cévy ztvrdlé na kámen. Nevypadal kompetentně ani na padesát procent.

„Jmenuju se Morrison,“ zasípal. Jako by mě to zajímalo. „Jsem náčelník policejního oddělení tady v Margrave. A ty seš přivandrovalej zabijáckej parchant. Přišel jsi do mého města a udělals to svinstvo přímo tady, na soukromým pozemku pana Klinera. Takže teď uděláš plný doznání před mým vrchním detektivem.“

Skončil a podíval se na mě. Jako by mě pořád chtěl někam zařadit. Nebo jako by čekal odpověď. Žádnou nedostal. Tak ke mně píchl svým tlustým prstem.

„A pak pudeš sedět,“ řekl. „A pak na křeslo. A já se pak vydělám na tvůj mizernej, neoznačeněj hrob.“

Vyzdvihl svůj mohutný trup ze židle a odvrátil ode mě hlavu.

„Vzal bych si tě na starost sám,“ dodal. „Ale mám moc práce.“

Kachním krokem se vykolébal od svého psacího stolu. Já jsem stál uprostřed mezi jeho stolem a dveřmi. Když se šoural kolem mě, zastavil se. Jeho tlustý nos byl v úrovni prostředního knoflíku mého kabátu. Stále se na mě díval, jako kdyby mu něco vrtalo hlavou.

„Tebe už jsem viděl,“ prohlásil. „Kde to bylo?“

Pohlédl na Bakera a pak na Stevensona. Jako by chtěl, aby si zapamatovali, co říká a kdy to říká.

„Toho chlapa jsem už někde viděl,“ oznámil jim.

Bouchl dveřmi do kanceláře a já jsem se dvěma poldy zůstal čekat, dokud dovnitř nevychodoval detektivní šéf. Vysoký černoch, ne starý, ale už plešatící a prošedivělý. Přesně do té míry, aby mu to dodávalo patricijský vzhled. Energický a sebejistý. Dobře oblečený, v klasickém tvídovém obleku. Šedá vesta. Vyleštěné boty. Tenhle chlápek vypadal tak, jak by měl vypadat náčelník. Pokynem odeslal Bakera a Stevensona z místnosti a zavřel za nimi dveře. Posadil se k psacímu stolu a ukázal na židli naproti.

Otevřel se zarachocněním zásuvku a vyndal kazetový magnetofon. Zdvihl ho nataženou rukou do výše, aby vytáhl zmeť kabelů. Zasadil zástrčku do sítě a připojil mikrofon. Vsunul do přístroje kazetu. Stiskl tlačítko nahrávání a ťukl do mikrofonu nehtem. Zastavil pásek, přetočil ho a stiskl přehrávání. Uslyšel úder svého nehtu a přikývl. Opět pásek přešvihl a zmáčkl nahrávání. Seděl jsem a pozoroval ho.

Pár okamžiků bylo ticho. Jen slabé bzučení – vzduchotechniky, zářivek nebo počítače. Nebo magnetofonu, který se zvolna otáčel. Slyšel jsem pomalé tikání starých hodin. Zněly trpělivě, jako by byly připraveny tikat věčně, bez ohledu na to, co udělám já. Pak se detektiv opět opřel na židli a zadíval se upřeně na mě. Konečky prstů si spojil ruce, jako to dělají vysocí, elegantní lidé.

„Takže,“ řekl. „Máme tu pár otázek, že?“

Měl hluboký, dunivý hlas. Bez jižanského přízvuku. Vypadal a zněl jako bostonský bankéř, až na to, že byl černý.

„Jmenuji se Finlay,“ pokračoval. „Mám hodnost kapitána. Jsem šéf detektivního oddělení tohoto okrsku. Mám za to, že jste byl informován o svých právech, nicméně jste dosud nepotvrdil, že jste jim porozuměl. Než budeme pokračovat dál, musíme tuto předběžnou záležitost vyjasnit.“

Ne jako bostonský bankéř. Spíš jako absolvent Harvardu.

„Rozumím svým právům,“ řekl jsem.

Přikývl.

„Fajn,“ pravil. „To jsem rád. Kde je váš právník?“

„Nepotřebuji právníka,“ řekl jsem.

„Jste obviněn z vraždy,“ řekl. „Potřebujete právníka. My vám ho poskytneme, rozumějte. Bezplatně. Chcete, abychom vám ho bezplatně poskytlí?“

„Ne, nepotřebuji právníka,“ trval jsem na svém.

Muž jménem Finlay na mě přes konečky prstů dlouho hleděl.

„O. K.,“ řekl. „Ale budete muset podepsat prohlášení. Že jste byl poučen o tom, že můžete mít právníka, kterého vám bezplatně poskytneme, a že jste ho jednoznačně odmítl.“

„Dobrá,“ souhlasil jsem.

Z jiné zásuvky vyndal formulář, podíval se na hodinky a napsal datum a hodinu. Přístrčil ho přes stůl ke mně. Velký vytištěný křížek označoval řádku, kde jsem se měl podepsat. Přístrčil mi pero. Podepsal jsem se a odsunul formulář zpátky k němu. Prostudoval ho a vložil do kožených desek.

„Nepřečtu váš podpis,“ pravil. „Takže pro pořádek začneme vaším jménem, adresou a datem narození.“

Nastalo opět ticho. Pohlédl jsem na něj. Byl to tvrdošíjný chlapík. Asi pětáctyřicetiletý. V Georgii se nestanete vrchním detektivem, když vám je pětáctyřicet a jste černocho, pakliže nejste tvrdošíjný. Nulová šance, že by se nechal vodit za nos. Nadechl jsem se.

„Jmenuji se Jack Reacher,“ řekl jsem. „Žádné prostřední jméno, žádná adresa.“

Napsal si to. Moc toho ke psaní nebylo. Sděлил jsem mu datum narození.

„O. K., pane Reachere,“ spustil Finlay. „Jak jsem řekl, máme spousty otázek. Probíral jsem se vašimi osobními věcmi. Nemáte vůbec žádný doklad. Žádný řidičský průkaz, žádné kreditní karty, nic. Nemáte adresu, jak říkáte. Takže se logicky musím ptát, kdo je ten člověk?“

Nečekal na žádnou mou reakci na svá slova a pokračoval.

„Kdo byl ten muž s oholenou hlavou?“

Neodpověděl jsem. Pozoroval jsem nástěnné hodiny a čekal, až se minutová ručička pohne.

„Povězte mi, co se stalo,“ řekl.

Neměl jsem ponětí, co se stalo. Naprosto žádné. Něco se někomu stalo, ale ne mně. Seděl jsem a neodpovídal.

„Co je to Pluribus?“ zeptal se Finlay.

Podíval jsem se na něj a pokrčil rameny.

„Moto Spojených států?“ dotázal jsem se. „E Pluribus Unum? Přijaté v roce 1776 druhým Kontinentálním kongresem, je to tak?“

Jen tak zabručel. Stále jsem se díval přímo na něj. Usoudil jsem, že je to typ, který by mi mohl odpovědět na otázku.

„O co tu jde?“ zeptal jsem se.

Opět ticho. Teď byl na řadě on, aby se zadíval na mě. Bylo vidět, jak přemýšlí, jestli odpovědět a jak.

„O co tu jde?“ opakoval jsem.

Opřel se dozadu a opět sepjál ruce.

„Vy víte, o co tu jde,“ řekl. „O vraždu. S velmi znepokojujícími znaky. Oběť byla nalezena dnes ráno v Klinerově velkoskladu. Na severním konci okresní silnice, u nájezdové křižovatky s dálnicí. Svědek nám ohlásil, že viděl muže, jak odchází z toho místa. Dnes ráno krátce po osmé. Popsal onoho muže jako bělocha, hodně vysokého, světlavlasého, v dlouhém černém plášti bez čepice a bez zavazadla.“

Opět ticho. Jsem běloch. Jsem hodně vysoký a světlavlasý. Seděl jsem tam ve svém dlouhém černém plášti a neměl jsem čepici. Ani zavazadlo. Dnes

ráno jsem po okresní silnici kráčet dobré čtyři hodiny. Od osmi až do tři čtvrtě na dvanáct.

„Jak dlouhá je ta okreska?“ zeptal jsem se. „Od dálnice až sem?“

Finlay nad tím pouvažoval. „Možná tak čtrnáct mil.“

„Správně,“ řekl jsem. „Šel jsem pěšky celou cestu od dálnice až do města. Takových čtrnáct mil. Musela mě vidět spousta lidí. To ještě neznamená, že jsem někomu něco udělal.“

Neodpověděl. Ta situace mě začala zajímat.

„To je váš okrsek?“ zeptal jsem se. „Až k dálnici?“

„Ano. O jurisdikci tu není sporu. S tím nehnete, pane Reachere. Správní území města pokračuje ještě dalších čtrnáct mil, až k dálnici. Ten sklad je tudíž můj, o tom nemějte pochyb.“

Čekal. Kývl jsem a on pokračoval.

„Kliner ho postavil před pěti lety. Slyšel jste o něm někdy?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jak jsem o něm mohl slyšet?“ namítl jsem. „Nikdy jsem tu předtím nebyl.“

„Hodně zde znamená,“ řekl Finlay. „Jeho podnikání nám přináší spoustu daní, tudíž je vítané. Hodně peněz na daních a velký prospěch pro město, a negativní vlivy jsou přitom minimální, protože je to tak daleko, že? Takže se snažíme mu vycházet vstříc. Teď se tam ale stala vražda a vy nám budete muset leccos vysvětlit.“

Ten muž dělal svou práci, ale plýtvat mým časem.

„Fajn, Finlay,“ prohlásil jsem. „Učiním prohlášení a v něm dopodrobna popíšu, co jsem dělal od okamžiku, kdy jsem překročil hranice toho vašeho pitomého města, až do doby, kdy mě uprostřed snídane odvedli sem. Jestli z toho uděláte případ, tak vám dám metál. Protože jediné, co jsem dělal, bylo, že jsem v lijáku skoro čtyři hodiny pokládal jednu nohu před druhou, celejch těch vašich slavných čtrnáct mil.“

Byla to nejdelší řeč, jakou jsem pronesl za posledních šest měsíců. Finlay seděl a zíral na mě. Viděl jsem, že se potýká se základním dilematem každého detektiva. Instinkt mu napovídal, že možná nebudu ten, koho hledá. Ale seděl jsem tam, přímo před ním. Co by tedy měl udělat? Nechal jsem ho rozvažovat. Ve vhodný okamžik jsem se chtěl pokusit postrčit ho tím správným směrem. Zamýšlel jsem poznamenat něco o tom, že skutečný pachatel si pěkně chodí po svobodě, zatímco on tu maří čas se mnou. To by zvýšilo jeho pochybnosti. Ale on už si směr útoku vybral. Špatný.

„Žádné prohlášení,“ řekl. „Já budu klást otázky a vy budete odpovídat. Jste Jack Fantom. Bez adresy, bez dokladů. Co jste zač, tulák?“

Povzdechl jsem si. Dnes byl pátek. Velké hodiny na zdi ukazovaly, že už ho přes polovinu uplynulo. Tenhle chlapík Finlay mi nic nedaruje. Čili strávím víkend v cele. Pravděpodobně vylezu v pondělí.

„Nejsem tulák, Finlayi,“ odpověděl jsem. „Jsem hobo. V tom je velký rozdíl.“ Pomalu zavrtěl hlavou.

„Nezahrávejte si se mnou, Reachere,“ pravil. „Jste v pěkném průseru. Příhodily se tu zlé věci. Náš svědek vás viděl, jak odcházíte z místa činu. Jste cizinec bez dokladů a bez historie. Tak si se mnou nehrajte.“

Pořád konal jen svou práci, ale pořád ještě plýtvat mým časem.

„Já jsem neodcházel z místa vraždy,“ řekl jsem. „Šel jsem jen po té zatracené silnici. V tom je rozdíl, ne? Lidé, co odcházejí z místa vraždy, utíkají a schovávají se. Nekráčejí pěkně po silnici. Co je špatného na tom jít po silnici? Po silnicích se přece chodí pořád, nebo ne?“

Finlay se naklonil kupředu a zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl. „Nikdo nešel po celé té silnici od chvíle, kdy vynalezli automobily. Proč nemáte adresu? Odkud jste? Odpovězte na otázky. Ať to máme z krku.“

„Dobrá, Finlayi, ať to máme z krku,“ odpověděl jsem. „Nemám adresu, protože nikde nebydlím. Jednoho dne možná někde bydlet budu a pak budu mít adresu a pošlu vám pohlednici a budete si ji moct strčit do svého adresáře, když vám to tak strašně leží na srdci.“

Finlay na mě hleděl a promýšlel své možnosti. Zvolil trpělivý přístup. Trpělivý, ale neodbytný. Jako že se nedá zviklat.

„Odkud jste?“ zeptal se. „Jaká byla vaše poslední adresa?“

„Co přesně myslíte tím, odkud jsem?“

Rty měl sevřené. Začínal jsem ho navíc rozčilovat. Ale zůstal trpělivý. Okořenil trpělivost ledovým sarkasmem.

„O. K,“ řekl. „Nerozumíte mé otázce, tak se vám to pokusím vyložit zcela jasně. Myslím tím, kde jste se narodil nebo kde jste bydlel po onu převažující část vašeho života, kterou instinktivně vnímáte jako predominantní v sociálním nebo kulturním kontextu.“

Jen jsem na něj hleděl.

„Dám vám příklad,“ pokračoval. „Já sám jsem se narodil v Bostonu, v Bostonu jsem získal vzdělání a následně jsem v Bostonu dvacet let pracoval, takže bych řekl, a myslím, že vy byste s tím určitě souhlasil, že pocházím z Bostonu.“

Měl jsem pravdu. Hoch z Harvardu. Hoch z Harvardu, kterému docházela trpělivost.

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Položil jste mi otázky, já vám na ně odpovím. Ale dovoďte, abych vám něco pověděl. Já nejsem ten, koho hledáte. V pondělí už budete vědět, že to nejsem já. Tak udělejte sám sobě velkou laskavost. Ne-
přestávejte pátrat.“

Finlay potlačil úsměv. Vážně přikývl.

„Děkuji vám za radu,“ pravil. „A za zájem o mou kariéru.“

„Není zač,“ odvětil jsem.

„Pokračujte,“ řekl.

„O. K. Podle vaší dokonalé definice nepocházím odnikud. Pocházím z místa zvaného Armáda. Narodil jsem se na americké vojenské základně v Západním Berlíně. Můj otec byl mariňák a matka francouzská civilistka, kterou potkal v Holandsku. Vzali se v Koreji.“

Finlay přikývl. Udělal si poznámku.

„Byl jsem vojenské dítě,“ pokračoval jsem. „Ukažte mi seznam amerických základen po celém světě a to je seznam míst, kde jsem žil. Střední školu jsem dělal ve dvou desítkách různých zemí a pak čtyři roky ve vojenské akademii ve West Pointu.“

„Pokračujte,“ pravil Finlay.

„Zůstal jsem v armádě. U vojenské policie. Sloužil a žil jsem znovu ve všech těch základnách. Pak, Finlayi, po šestatřiceti letech života napřed jako dítě důstojníka a pak sám jako důstojník už najednou nebylo třeba velké armády, protože Sověti se položili. Takže hurá, užijeme si plodů míru. Což pro vás znamená, že se vaše daně použijí na něco jiného, ale pro mě to znamená, že jsem šestatřicetiletý nezaměstnaný bývalý vojskej policista, kterýho nazve tulákem kdejakéj podělanej samolibej civilista, kterej by ve světě, kde jsem žil, nevydržel ani pět minut.“

Okamžik uvažoval. Neudělalo to na něj dojem. „Pokračujte.“

Pokrčil jsem rameny.

„Takže si teď jenom tak užívám,“ dodal jsem. „Možná si nakonec něco najdu, možná ne. Možná se někde usadím, nebo taky ne. Teď se k tomu ale nechystám.“

Přikývl. Napsal si pár dalších poznámek.

„Kdy jste odešel z armády?“ zeptal se.

„Před půl rokem. V dubnu.“

„Pracoval jste od té doby někde?“

„Žertujete? Kdy jste vy naposled hledal práci?“

„V dubnu,“ opáčil. „Před půl rokem. Dostal jsem tohle místo.“

„No, to vám blahopřeju, Finlayi.“

Nenapadlo mě nic jiného, co bych řekl. Finlay na mě chvíli hleděl.

„Z čeho jste žil?“ zeptal se. „Jakou jste měl hodnotu?“

„Major,“ odpověděl jsem. „Když vás vyhodí, tak vám dají odstupné. Většina mi ještě zbyla. Snažím se, aby mi to vydrželo dlouho, víte?“

Dlouhé ticho. Finlay vyubnovával obráceným koncem pera rytmus.

„Pojďme mluvit o posledních čtyřiaadvaceti hodinách,“ řekl.

Vzdychl jsem. Teď přijdou potíže.

„Přijel jsem autobusem Greyhound,“ pravil jsem. „Vystoupil jsem u okresní silnice. Dnes ráno v osm hodin. Dorazil jsem do města, přišel k tomu bistra, objednal si snídani a jedl ji, když tam vtrhli vaši hoši a odvezli mě sem.“

„Vy tu máte nějaké řízení?“ zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jsem bez práce,“ řekl jsem. „Nemám nikde žádné řízení.“

Zapsal si to.

„Kde jste nastoupil do autobusu?“

„V Tampě. Odjížděl jsem včera o půlnoci.“

„V Tampě na Floridě?“

Přikývl jsem. Otevřel s lomozem další zásuvku. Vyjmul jízdní řád Greyhoundu. Zalistroval jím a pak jel po stránce dlouhým hnědým prstem. Byl to velmi důkladný chlapík. Podíval se přes stůl na mě.

„To je dálkový spoj,“ řekl. „Jede přímo na sever do Atlanty. Tam přijíždí v devět ráno. Nestaví v osm tady.“

Potrásl jsem hlavou.

„Požádal jsem řidiče, aby mi zastavil. Řekl, že by neměl, nicméně to udělal. Zastavil mi a nechal mě vystoupit.“

„Už jste tu někdy byl?“

Opět jsem potrásl hlavou.

„Máte tu rodinu?“ pokračoval.

„Tady ne.“

„Máte někde rodinu?“

„Bratra ve Washingtonu,“ odvětil jsem. „Pracuje pro Ministerstvo financí.“

„Máte tady v Georgii přátele?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl jsem.

Finlay si to všechno zapsal. Pak nastalo dlouhé ticho. Věděl jsem najisto, jaká bude další otázka.

„Proč tedy?“ ozval se. „Proč jste vystoupil z autobusu na neplánované zastávce a šel čtrnáct mil pěšky v dešti do města, kam jste neměl naprosto žádný důvod jít?“

To byla vražedná otázka. Finlay ji našel hned. Stejně jako by ji našel prokurátor. A já jsem neměl žádnou uspokojivou odpověď.

„Co vám na to mám říct?“ povzdechl jsem. „Bylo to spontánní rozhodnutí. Okamžitý nápad. Musel jsem přece být někde, že?“

„Ale proč tady?“ namítl.

„Nevím,“ řekl jsem. „Ten člověk vedle mě měl mapu a já jsem si tohle město vybral. Chtěl jsem se vyhnout hlavním tahům. Myslel jsem, že to objedu oblohou zase dolů k Zálivu, možná dál na západ.“

„Vy jste si tohle město vybral?“ opáčil Finlay. „Nedělejte ze mě vola. Jak jste si ho mohl vybrat? Je to jen jméno, jen tečka na mapě. Musel jste mít nějaký důvod.“

Přikývl jsem.

„Myslel jsem, že se půjdu poohlédnout po Slepém Blakeovi,“ řekl jsem.

„Kdo, k čertu, je Slepý Blake?“

Viděl jsem, jak v duchu promýšlí možné varianty jako šachový počítač promyšlejší tahy. Byl Slepý Blake můj přítel, nepřítel, komplic, spoluspiklenec, rádce, věřitel, dlužník, má příští oběť?

„Slepý Blake byl kytarista,“ odvětil jsem. „Zemřel před šedesáti lety, možná byl zavražděn. Můj bratr si koupil desku, na jejímž obalu stálo, že k tomu došlo v Margrave. Napsal mi o tom. Řekl, že sem na jaře několikrát jel, kvůli nějaké záležitosti. Tak jsem si pomyslel, že sem zajedu a tu historku si ověřím.“

Finlay se tvářil bezvýrazně. Muselo mu to připadat dost slabé. Mně v jeho pozici by to také připadalo dost slabé.

„Přijel jste sem hledat kytaristu?“ pravil. „Kytaristu, který zemřel před šedesáti lety? Proč? Vy jste kytarista?“

„Ne,“ řekl jsem.

„Jak vám váš bratr napsal?“ zeptal se. „Když nemáte žádnou adresu?“

„Napsal k mé staré jednotce. Mou poštu posílají bance, kde mám uložené odstupné. Ta mi ji předává, když si vybírám peníze.“

Zavrtěl hlavou. Udělal si poznámku.

„Půlnočním Greyhoundem z Tampy, ano?“ dotázal se.

Kývl jsem.

„Máte jízdenku z autobusu?“ pokračoval.

„Možná ve věcech.“ Vybavil jsem si Bakera, jak vkládá obsah mých kapes do sáčku a Stevenson na něm vyplňuje štítek.

„Řidič autobusu by si vás pamatoval?“

„Snad ano,“ řekl jsem. „Zastavil kvůli mně. Musel jsem ho o to požádat.“

Situace jako by se stala abstraktní a já v ní byl jen divákem. Mé bývalé povolání nebylo až tak odlišné od Finlayova. Měl jsem zvláštní pocit, jako bych s ním hovořil o případu někoho jiného. Jako bychom byli kolegové, diskutující o nějakém složitém problému.

„Proč nepracujete?“ zeptal se Finlay.

Pokrčil jsem rameny. Pokusil jsem se mu to vysvětlit.

„Protože nechci pracovat. Pracoval jsem třináct let a nikam mě to nepřivedlo. Mám pocit, že už jsem to zkusil po jejich, a teď ať jdou k čertu. Teď to chci zkusit po svém.“

Finlay seděl a hleděl upřeně na mě.

„Měl jste v armádě nějaké problémy?“ zeptal se.

„Ne víc, než jste měl vy v Bostonu,“ opáčil jsem.

Překvapilo ho to. „Co tím myslíte?“

„Dělal jste v Bostonu dvacet let,“ řekl jsem. „To jste mi sám řekl, Finlayi. Proč jste tedy zde, v tomhle zapadákově? Měl byste si užívat penze, jezdit na ryby. Na Cape Cod nebo do jiných letovisek. Jaký je váš příběh?“

„To je moje věc, pane Reachere,“ odbyl mě. „Odpovězte mi na otázku.“

Pokrčil jsem rameny. „Zeptejte se armády.“

„To udělám,“ řekl. „Tím si buďte zatraceně jistý. Byl jste propuštěn se ctí?“

„Copak by mi jinak dali odstupné?“

„Proč bych vám měl věřit, že vám dali jediný cent? Vedete život tuláka. Tak co, propuštěn se ctí, nebo ne?“

„Ano,“ odvětil jsem. „Samozřejmě.“

Udělal si další poznámku. Chvilí přemýšlel.

„Jak jste se cítil, když vás propustili?“ zeptal se.

Přemýšlel jsem o tom. Pokrčil jsem rameny.

„Necítil jsem se nijak,“ řekl jsem. „Cítil jsem, že jsem byl v armádě, a teď už v ní nejsem.“

„Cítil jste se zhrzený? Podvedený?“

„Ne. Měl jsem?“

„Vůbec žádné problémy?“ Jako by tam muselo něco být.

Cítil jsem, že mu musím nějak odpovědět. Ale nemohl jsem na nic přijít.

Byl jsem v armádě od dne, kdy jsem se narodil. Teď jsem z ní byl pryč. Byl to skvělý pocit. Cítil jsem se svobodný. Jako bych celý život měl lehké bolení hlavy a všiml si toho až v okamžiku, kdy mě přešlo. Mým jediným problémem bylo uživit se. Jak se uživit, aniž bych se musel vzdát své svobody, byl těžký oříšek. Za šest měsíců jsem si nevydělal ani cent. To byl můj jediný problém. Ale to jsem Finlayovi říct nehodlal. Viděl by v tom motiv. Myslel by si, že jsem se rozhodl financovat si tulácký způsob života olupováním lidí. Ve velkoskladech. A jejich zabíjením.

„Hádám, že ten přechod byl těžký,“ řekl jsem. „Zvlášť když jsem v tom žil i jako kluk.“

Finlay přikývl. Uvažoval o mé odpovědi.

„Proč zrovna vy?“ namítl. „Nabídl jste se k odchodu dobrovolně?“

„Nikdy jsem se k ničemu nenabídl dobrovolně,“ prohlásil jsem. „Základní pravidlo vojáka.“

Další ticho.

„Měl jste nějakou specializaci? U vojska?“

„Napřed všeobecné povinnosti. Takový je systém. Pak jsem pět let působil v ochraně tajných informací. Posledních šest let jsem dělal něco jiného.“

Nechal jsem ho, aby se zeptal.

„Co to bylo?“

„Vyšetřování vražd.“

Finlay se opřel dozadu. Vydal neurčitý zvuk. Opět sepal konečky prstů. Zahleděl se na mě a vydechl. Posadil se zpříma a namířil na mě prst.

„Fajn,“ pravil. „Já si vás prověřím. Máme vaše otisky. Ty by měly být v armádním rejstříku. Dostaneme vaše služební hodnocení. Všechno. Všechny podrobnosti. Zkontaktujeme autobusovou společnost. Ověříme si vaši jízdenku. Najdeme řidiče, najdeme cestující. Jestli to, co říkáte, je pravda, dozvíme se to velmi brzy. A jestli všechno bude sedět, tak vás možná necháme jít. Samozřejmě, určité detaily načasování a provedení činu budou rozhodující. Tyto detaily zatím nebyly vyjasněny.“

Odmíchl se a znovu vydechl. Pak pohlédl zpříma na mě.

„No a do té doby... Jsem obezřetný člověk,“ pokračoval. „Na první pohled to s vámi nevypadá dobře. Fluktuant. Tulák. Člověk bez adresy a bez historie. Vaše vyprávění může být vylhané. Třeba jste na útěku. Třeba jste vraždil napravo nalevo v tuctu států. Já prostě nevím. Nemůžete ode mě očekávat, že kvůli pochybnostem rozhodnu ve váš prospěch. Proč bych v této chvíli vůbec měl pochybovat? Zůstanete za mřížemi, dokud nebudeme mít jistotu, O. K.?“

Přesně to jsem očekával. Přesně to bych byl řekl já. Ale jen jsem se na něj podíval a zavrtěl hlavou.

„Obezřetný člověk?“ opáčil jsem. „To tedy zatraceně jste.“

Vrhl na mě pohled. „Jestli se mylím, tak vás v pondělí pozvu na oběd,“ řekl. „K Enovi, abych vám vynahradil ten dnešek.“

Opět jsem zavrtěl hlavou. „Nepřišel jsem si sem dělat kamarády.“

Finlay jen pokrčil rameny. Zastavil magnetofon. Převinul kazetu, vyndal ji a něco na ni napsal. Stiskl bzučák domácího telefonu na psacím stole. Požádal Bakera, aby přišel. Čekal jsem. Bylo pořád ještě chladno, ale už jsem konečně uschnul. Děšť z georgijské oblohy, jímž jsem nasákl, ze mě opět vysál suchý vzduch klimatizace. Odvlhčovač ze mě odpařil vodu a potrubím ji odvedl pryč.

Baker zaklepal a vstoupil. Finlay mu řekl, aby mě odvedl k celám. Pak na mě kývl. Znamenalo to: jestliže se ukáže, že nejsi ten, koho hledáme, pak měj na paměti, že jsem pouze konal svou práci. Oplatil jsem mu kývnutí. Moje znamenalo: zatímco ty sis kryl záda, někde venku ti běhá vrah.

Oddělení cel byl ve skutečnosti jen široký přístěnek vestavěný do otevřené hlavní služební místnosti. Svislými mřížemi v něm byly vytvořeny tři oddělené cely. Přední stěna se skládala pouze z mříží. Do každé cely byla zavěšena vstupní sekce. Mříže se blyštily impozantním matným leskem. Vypadaly jako z titanu. V každé cele byl koberec, ale jinak zely prázdnotou. Žádný nábytek nebo výstupek pro lůžko. Jen nákladnější verze starodávných pryčů, které bylo kdysi často vidět.

„K přenocování tu nejste vybaveni?“ zeptal jsem se Bakera.

„Kdepak,“ odpověděl. „Později budete převezen do státního zařízení. Autobus přijíždí v šest. V pondělí vás zase přiveze zpátky.“

Zabouchl bránu a otočil klíčem. Slyšel jsem, jak kolem celého okraje zajely západky. Elektrické. Vytáhl jsem z kapsy noviny. Sundal jsem si kabát a svinul ho. Lehl jsem si na podlahu a nacpal si kabát pod hlavu.

Teď jsem byl doopravdy naštvaný. Na víkend jsem putoval do vězení. Ne-nechali mě v domácí cele stanice. Ne že bych snad měl jiné plány, ale věděl jsem, jak vypadají civilní věznice. Spousta vojenských zběhů končí, z těch či oněch důvodů, v civilních věznicích. Ty pak uvědomí armádu a vojenská policie si pro ně přijede. Takže jsem tato zařízení znal. Nenaplňovala mě zrovna nadšením. Ležel jsem a vztekle naslouchal ruchu služební místnosti. Zvonily telefony, cvakaly klávesnice. Tempo se zvyšovalo a zase opadalo. Policisté se pohybovali po místnosti a polohlasně hovořili.

Pak jsem se snažil dočíst nalezené noviny. Byly plné keců o prezidentovi a jeho kampani na znovuzvolení. Staroch byl zrovna v Pensacole na pobřeží Zálivu. Usiloval o vyrovnání rozpočtu ještě předtím, než jeho vnoučatům zbělejí vlasy. Roztínil problémy jako chlap, co si v džungli prosekává cestu mačetou. V Pensacole to hrál na Pobřežní hlídku. Ta už dvanáct měsíců provozovala Akci aktivní ochrany. Její čluny byly den co den rozestaveny na stráž jako zahnutý štít podél floridského pobřeží, zastavovaly a prohledávaly každé námořní plavidlo, které se jim nezdálo. Akce byla zahájena s halasným vytrubováním a měla úspěch nad všechna očekávání. Byl zabaven nejrozličnější kontraband. Většinou drogy, ale také zbraně a nelegální migranti z Haiti a Kuby. Aktivní ochrana pomohla snížit zločinnost ve Spojených státech na celé měsíce, v okruhu tisíců mil. Obrovský úspěch.

Takže ji zrušili. Byla totiž velice nákladná. Rozpočet Pobřežní hlídky byl v hlubokém deficitu. Prezident prohlásil, že ho nemůže zvýšit. Musí ho dokonce ještě omezit. Hospodářství je ve špatném stavu, nelze udělat nic jiného. Takže Akce aktivní ochrany měla být během sedmi dnů zrušena. Prezident se snažil působit státnicky. Vysocí představitelé výkonné moci měli zlost, protože zastávali názor, že prevence je lepší než náprava. Úředníci z Washingtonu měli radost, jelikož padesát centů vynaložených na pochůzkáře bylo vidět víc než dva dolary poslané někam na moře, dva tisíce mil od voličů. Argumenty létaly tam a zpátky. A prezident na nezřetelných fotografiích se jen státnicky usmíval a prohlašoval, že nemůže nic dělat. Přestal jsem číst, protože jsem dostával jen větší zlost.

Abych se uklidnil, začal jsem si v duchu přehrávat hudbu. Refrén skladby „Blesk nad lokomotivou“. Ve verzi Howlin' Wolfa je na konci první řádky nádherný přiškrcený výkřik. Říká se, že abyste pochopili travelling blues, musíte chvíli jezdit po kolejích. Není to pravda. Abyste pochopili travelling blues, musíte být někde zavřeni. V cele. Nebo v armádě. Tam, kde vás dají do klece. Tam, kde blesk nad lokomotivou vypadá jako vzdálené světlo vyzoužené svobody. Ležel jsem tam s kabátem místo polštáře a naslouchal jsem hudbě ve své hlavě. Na konci třetího refrénu jsem usnul.

Opět jsem se vzbudil, když Baker začal kopat do mříží. Vydávaly zastřené kovový zvuk. Jako pohřební zvony. Baker tam stál spolu s Finlayem. Dívali se na mě. Zůstal jsem na podlaze. Cítil jsem se tam pohodlně.

„Kde jste říkal, že jste byl včera o půlnoci?“ zeptal se Finlay.

„Nastupoval jsem do autobusu v Tampě,“ řekl jsem.

„Máme nového svědka,“ řekl Finlay. „Tvrdí, že vás viděl v prostoru velko-
skladu. Prý jste se tam včera večer motal. O půlnoci.“

„Naprostá blbost, Finlayi,“ prohlásil jsem. „Nesmysl. Kdo je, ksakru, ten
váš nový svědek?“

„Náčelník Morrison,“ odvětil Finlay. „Policejní šéf. Říká, že si byl jistý, že
už vás předtím viděl. Teď si vzpomněl kde.“

TŘETÍ KAPITOLA

ODVEDLI MĚ V POUTECH ZPÁTKY do kanceláře z růžového dřeva. Finlay seděl u velkého psacího stolu, před vlnkami, pod nástěnnými hodinami. Baker si přistavil židli ke konci stolu. Já jsem seděl proti Finlayovi. Vyndal opět magnetofon. Vytáhl kabely. Umístil mikrofon mezi nás. Vyzkoušel ho nehtem. Převinul pásek. Hotovo.

„Posledních čtyřiaadvacet hodin, Reachere,“ pravil. „Podrobně.“

Oba policisté překypovali potlačovaným vzrušením. Slabý případ se náhle stal silným. Vzrušení z výhry je začalo ovládat. Rozpoznal jsem příznaky.

„Včera v noci jsem byl v Tampě,“ řekl jsem. „Nastoupil jsem o půlnoci do autobusu. Svědkové to mohou potvrdit. Dnes ráno v osm hodin jsem vystoupil z autobusu na místě, kde se okresní silnice spojuje s dálnicí. Jestliže náčelník Morrison říká, že mě o půlnoci viděl, tak se mýlí. V té době jsem byl asi čtyři sta mil daleko. Nemám, co bych k tomu dodal. Ověřte si to.“

Finlay na mě upřeně hleděl. Pak pokynul Bakerovi, který otevřel kožené desky.

„Oběť nebyla identifikována,“ řekl Baker. „Žádný doklad. Žádná náprsní taška. Žádné charakteristické znaky. Běloch, asi čtyřicet, hodně vysoký, oholená hlava. Tělo bylo nalezeno dnes ráno v osm hodin na zemi vedle oplocení, poblíž hlavní brány. Bylo částečně zakryto lepenkou. Podařilo se nám sejmout otisky prstů: výsledek negativní. Neshodují se s nikým z databáze.“

„Kdo to byl, Reachere?“ zeptal se Finlay.

Baker čekal na nějakou reakci z mé strany. Žádné se nedočkal. Jen jsem tam seděl a naslouchal tichému tikání nástěnných hodin. Ručičky se přiblížily k půl třetí. Nepromluvil jsem. Baker listoval složkou v deskách a vybral si další list. Krátce vzhlédl a pokračoval.

„Oběť byla zasažena dvěma výstřely do hlavy,“ řekl. „Pravděpodobně automatickou zbraní malého kalibru s tlumičem. První výstřel byl zblízka do levého spánku, druhý pak kontaktní, za levé ucho. Zjevně měkkoplášťové

střely, protože při výstupu muži utrhly obličej. Děšť smyl stopy střelného prachu, ale charakter spáleniny ukazuje na tlumič. Smrtný zásah musel být ten první. V lebce nezůstala žádná kulka. Nebyly nalezeny nábojnice.“

„Kde je ta zbraň, Reachere?“ pravil Finlay.

Podíval jsem se na něj a udělal obličej. Nepromluvil jsem.

„Oběť zemřela mezi jedenácti třiceti a jednou hodinou v noci,“ pokračoval Baker. „V jedenáct třicet, když noční vrátný odcházel ze služby, tam tělo nebylo. To nám potvrdil. Bylo nalezeno, když denní pracovník přišel otevřít bránu. Asi v osm hodin. Viděl vás, jak odcházíte z místa činu, a zavolal nám.“

„Kdo to byl, Reachere?“ zeptal se znovu Finlay.

Ignoroval jsem ho a podíval se na Bakera.

„Proč před jednou hodinou?“ zeptal jsem se ho.

„Včera v jednu hodinu v noci začalo hustě pršet,“ odpověděl. „Chodník pod tělem byl naprosto suchý. Čili tělo bylo na zemi už před jednou, kdy dešť začal. Lékařský názor je ten, že byl zastřelen o půlnoci.“

Přikývl jsem. Usmál jsem se na ně. Čas smrti mě z toho dostane.

„Řekněte nám, co se stalo dál,“ pravil tiše Finlay.

Pokrčil jsem rameny.

„Jak to mám jenom vědět,“ řekl jsem. „Nebyl jsem tam. O půlnoci jsem byl v Tampě.“

Baker se naklonil kupředu a vytáhl ze složky další list.

„Pak došlo k tomu, že jste udělal něco podivného,“ řekl. „Začal jste bláznit.“

„O půlnoci jsem tam nebyl,“ opakoval jsem. „Nastupoval jsem v Tampě do autobusu. Na tom není nic až tak podivného.“

Nereagovali. Oba se tvářili dost pochmurně.

„Nejprve jste ho zastřelil,“ prohlásil Baker. „Pak jste ho střelil znovu. Pak jste do těla začal nepřičetně kopat. Jsou na něm rozsáhlá posmrtná zranění. Zastřelil jste ho a pak jste do něj začal mlátit. Snažil jste se mrtvolu rozkopat na cucky, smýkal jste s ní z místa na místo, jak smyslů zbavený. Pak jste se uklidnil a snažil se tělo zakrýt lepenkou.“

Dlouhou dobu jsem byl zticha.

„Posmrtná zranění?“ řekl jsem.

Baker přikývl.

„Jako v záchvatu zuřivosti,“ řekl. „Ten chlap vypadá, jako by ho přejel nákladák. Snad všechny kosti má zlámané. Ale doktor tvrdí, že k tomu došlo, až když už byl po smrti. Jste podivný člověk, Reachere, jen co je pravda.“

„Kdo to byl?“ zeptal se Finlay potřetí.

Jen jsem se na něj podíval. Baker měl pravdu. Bylo to podivné. Velmi podivné. Vražedná zuřivost je zlá dost. Ale posmrtný záchvat zuřivosti je horší. Párkrát jsem se s ním setkal. Už jsem o další setkání nestál. Ale tak, jak mi to popsali, to nedávalo žádný smysl.

„Jak jste se s tím mužem setkal?“ zeptal se Finlay.

Stále jsem se na něj jen díval. Neodpověděl jsem.

„Co znamená Pluribus?“ pokračoval.

Jen jsem pokrčil rameny a mlčel.

„Kdo to byl, Reachere?“ dotázal se opět Finlay.

„Já jsem tam nebyl,“ řekl jsem. „Já nic nevím.“

Finlay mlčel.

„Jaké máte telefonní číslo?“ náhle řekl.

Podíval jsem se na něj, jako kdyby se zbláznil.

„Finlayi, o čem to, k čertu, mluvíte?“ odvětil jsem. „Nemám telefon. Ne-poslouchal jste? Nikde nebydlím.“

„Myslím váš mobilní telefon,“ dodal.

„Jaký mobilní telefon? Já nemám mobilní telefon.“

Projel mnou záchvěv děsu. Považovali mě za nájemného vraha. Za zvráceného žoldáka bez kořenů, který s mobilním telefonem cestuje od místa k místu a zabíjí lidi. Rozkopává jejich mrtvoly na kusy. Je ve spojení s nějakou podzemní organizací, která mu dodává další oběti. Stále v pohybu.

Finlay se naklonil dopředu. Přisunul ke mně kus papíru. Byl odtržen z listu papíru do počítačové tiskárny. Nebyl starý, ale byl na něm mastný lesk, vzniklý používáním. Patina, kterou papír získá po měsíci nošení v kapse. Na něm bylo vytištěné a podržené slovo Pluribus. Pod ním bylo telefonní číslo. Podíval jsem se na něj. Nedotkl jsem se ho. Nechtěl jsem žádné nejasnosti ohledně otisků prstů.

„Je to vaše číslo?“ zeptal se Finlay.

„Já nemám telefon,“ opakoval jsem znovu. „Včera v noci jsem tu nebyl. Čím víc na mě budete tlačit, tím víc času ztratíte, Finlayi.“

„Je to číslo mobilního telefonu,“ řekl. „To víme. Provozované atlantskou telefonní společností. Ale vysledovat ho budeme moci až v pondělí. Takže se ptáme vás. Měl byste spolupracovat, Reachere.“

Znovu jsem se podíval na útržek papíru. „Kde to bylo?“

Finlay zvažoval otázku a rozhodl se na ni odpovědět.

„Bylo to v botě vaší oběti,“ pravil. „Složené a schované.“

• • •

Dlouho jsem seděl mlčky. Byl jsem znepokojen. Cítil jsem se jako postava z nějaké dětské knihy, která se propadne dírou do země a octne se v podivném světě, kde všechno je jiné a zvláštní. Jako Alenka v říši divů. Propadla se dírou? Nebo vystoupila z Greyhoundu na špatném místě?

Seděl jsem v přepychové, nákladně zařízené kanceláři. I ve švýcarských bankách jsem viděl horší. Byl jsem ve společnosti dvou policistů. Inteligentních a profesionálně vystupujících. Dohromady měli pravděpodobně více než třicet let zkušeností. Vyzrálé, kompetentní policejní oddělení. Dobře financované a obsazené. Na špici mělo sice slabinu v tom hňupovi Morrisonovi, ale celkově vzato jsem organizaci podobných kvalit už delší dobu neviděl. Ale všichni jako by končili ve slepé uličce tak rychle, jak to jen švedli. Zdáli se být přesvědčeni o tom, že země je placatá. Že obrovské georgijské nebe není nic jiného než příklop, přesně zapadající podél jejího okraje. Byl jsem zde jediný, kdo věděl, že země je kulatá.

„Dvě věci,“ řekl jsem. „Ten chlap je zastřelen zblízka automatickou zbraní s tlumičem. První výstřel ho skolí, druhý je na jistotu. Nábojnice chybí. Co vám to říká? Profesionálně?“

Finlay neřekl nic. Jeho hlavní podezřelý s ním rozebírá případ jako nějaký kolega. Jako vyšetřovatel by to neměl dovolit. Měl by mě zarazit. Ale on mě chtěl vyslechnout. Téměř jsem viděl, jak zápasí sám se sebou. Seděl zcela nehybně, ale v mozku se mu to zmítalo jako klubko kořat v pytli.

„Pokračujte,“ pronesl nakonec. Důstojně, jako by šlo o něco závažného.

„Jde o popravu, Finlayi,“ řekl jsem. „Žádné přepadení nebo hádka. Chladně a klinicky provedený zásah. Nezanechá stopy na místě činu. Je to inteligentní chlap, který pak s baterkou trpělivě hledá dvě nábojnice malého kalibru.“

„Pokračujte,“ opakoval Finlay.

„Střela zblízka do levého spánku. Zavražděný mohl být v autě. Střelec s ním mluví okénkem, pak zvedne pistoli. Prásk. Nakloní se dovnitř a vypálí druhou ránu. Pak sebere své nábojnice a odejde.“

„Odejde?“ opáčil Finlay. „A co zbytek toho, co se odehrálo? Chcete naznačit, že to byl někdo jiný?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Byli tři,“ řekl jsem. „To je jasné, ne?“

„Proč tři?“ zeptal se.

„Praktické minimum jsou dva, že? Jak se oběť dostala tam k těm skladům? Autem, že? Na chůzi je to odevšad moc daleko. Takže kde je teď jeho auto?“

Střelec tam také nešel pěšky. Praktické minimum by tedy byl tým dvou lidí. Přijeli tam společně a odjeli každý zvlášť, jeden z nich v autě oběti.“

„Ale?“ přerušil mě Finlay.

„Ale konkrétní důkazy ukazují na minimálně tři,“ řekl jsem. „Vezměte si to psychologicky. V tom je klíč k téhle záležitosti. Chlap, který používá automatickou pistoli malého kalibru s tlumičem k čisté střele do hlavy a další pojistné ráně, není ten typ, co by se najednou zbláznil a rozkopával mrtvolu, že? A naopak typ, který se dostane do podobného záchvatu, se pak najednou neuklidní a nebude zakrývat tělo nějakou starou lepenkou. Máte zde tři naprosto oddělené věci, Finlayi. Takže v tom mají prsty tři lidé.“

Finlay pokrčil rameny. „Možná dva. Ten střelec mohl potom uklidit.“

„Kdepak,“ řekl jsem. „Ten by tam nečekal. Takový záchvat zuřivosti by mu neseseděl. Cítil by se trapně. A znepokojilo by ho to, protože celá záležitost se tím zviditelnila, zvýšil se stupeň rizika. A navíc, kdyby už potom uklidil, udělal by to pořádně. Nenechal by tělo tam, kde ho najde první člověk, co přijde. Takže v tom jsou tři.“

Finlay usilovně přemýšlel.

„Takže?“ řekl nakonec.

„Takže který z nich mám být já?“ zeptal jsem se. „Střelec, maniak nebo ten idiot, co schovával tělo?“

Finlay a Baker se na sebe podívali. Neodpověděli.

„V podstatě je to jedno, nemyslíte?“ promluvil jsem k oběma. „Tak já tam jedu se dvěma kumpány, o půlnoci sejmeme toho chlapa, oni dva pak odjedou a já se rozhodnu zůstat? Proč bych to dělal? To je blbost, Finlayi.“

Neodpověděl. Uvažoval.

„Já nemám dva kumpány,“ dodal jsem. „Ani auto. Takže maximálně můžete říct, že tam oběť přišla pěšky a já taky. Potkal jsem ho, odborně jsem ho zastřelil, jako profík, pak jsem sebral své nábojnice, vzal mu peněženku a věci z kapes, ale zapomněl jsem mu prohledat boty. Pak jsem někde schoval pistoli, tlumič, baterku, mobilní telefon, nábojnice, peněženku a všechno ostatní. Pak jsem úplně změnil chování a jako šílenec jsem rozkopal mrtvolu na kusy. Pak jsem opět úplně změnil své chování a marně se pokusil tělo zakrýt. Pak jsem čekal osm hodin v dešti a nakonec se pěšky vydal do města. To je maximum, co mi můžete chtít přišít. A je to naprostá pitomost, Finlayi. Protože proč bych, ksakru, čekal v dešti osm hodin, až do rána, než bych odešel z místa vraždy?“

Díval se na mě dlouhou dobu.

„To nevím,“ odvětil.

• • •

Člověk jako Finlay neřekne něco takového, pokud není v úzkých. Vypadal schlíple. Jeho případ se zhroutil a on to věděl. Ale měl vážný problém v náčelníkově novém svědectví. Nemohl přijít ke svému šéfovi a říct: Jste pitomej lhář, Morrison. Nemohl si dovolit aktivně sledovat jinou stopu, když mu jeho představený přinesl podezřelého na talíři. Mohl prověřovat mé alibi. To ano. Nikdo by ho nekritizoval za to, že je důkladný. A v pondělí mohl pokračovat dál. Tudíž trpce litoval, že dvaasedmdesát hodin přijde nazmar. Navíc ho čekal velmi ožehavý rozhovor. Musel svému šéfovi říct, že jsem tam o půlnoci prostě nemohl být. Pak ho delikátně přivést k tomu, aby své svědectví stáhl. To se dělá těžko, když jste podřízený, který je na novém místě teprve šest měsíců. A když člověk, s kterým jednáte, je naprostý hňup. A k tomu váš šéf. Potíže se tyčily všude kolem něj, a tak bylo Finlayovi viditelně velice krušno. Jen tam seděl a těžce oddechoval. Po krk v průšvih. Bylo načase mu přijít na pomoc.

„To telefonní číslo,“ řekl jsem. „Identifikovali jste ho jako mobilní?“

„Podle předčísli,“ odpověděl. „Místo směrového čísla má předčísli mobilní síť.“

„O. K.,“ přikývl jsem. „Ale nemůžete zjistit, komu vlastně patří, protože nemáte reverzní seznamy mobilních stanic a provozovatel vám ho odmítá sdělit, že?“

„Chtějí povolení,“ řekl.

„Ale vy potřebujete vědět, či to číslo je, vidíte?“

„Vy víte, jak to zjistit bez soudního povolení?“ zeptal se.

„Možná,“ řekl jsem. „Proč tam prostě nezavoláte? Uvidíte, kdo odpoví.“

Na to nepomysleli. Nastalo další ticho. Cítili se trapně. Nechtěli se na sebe podívat. Nebo na mě. Ticho.

Baker se z nastalé situace vyvlékl. Nechal Finlaye v tom. Posbíral své složky a naznačil, že na nich půjde pracovat. Finlay přikývl a mávl na něho, aby šel. Baker vstal a odešel. Dveře za sebou zavřel skutečně velmi opatrně. Finlay otevřel ústa. A zase je zavřel. Potřeboval si zachovat tvář. Naléhavě.

„Je to mobil,“ namítl. „I když to číslo vytočím, nepoznám, ani ke komu jsem se dovolal, ani kam.“

„Poslyšte, Finlayi,“ řekl jsem. „Mně je fuk, ke komu se dovoláte. Zajímá mě jen, ke komu ne. Chápete? Není to můj telefon. Takže tam zavolejte a ozve se nějaký John v Atlantě nebo nějaká Jane v Charlestonu. Pak budete vědět, že není můj.“

Finlay na mě hleděl. Bubnoval prsty na desku stolu. Mlčel.

„Však víte, jak se to dělá,“ pokračoval jsem. „Vytočíte číslo, vymyslíte si nějakou povídačku o technické závadě nebo nezaplaceném účtu, něco z počítače, a požádáte volaného, aby potvrdil své jméno a adresu. Udělejte to, Finlayi, jste snad, proboha, detektiv.“

Natáhl se směrem, kde nechal číslo. Přisunul si papír svými dlouhými hnědými prsty. Obrátil ho vzhůru nohama, aby mohl číslo přečíst, a zdvihl sluchátko. Vymačkal číslo. Stiskl tlačítko reproduktoru. Místností zazněl volací tón. Ne dlouhý zvukový tón domácího telefonu, ale vysoký, naléhavý elektronický zvuk. Náhle přestal. Někdo zdvihl telefon.

„Paul Hubble,“ řekl hlas. „Kdo volá, prosím?“

Jizanský přízvuk. Jisté vystupování. Osoba zvyklá telefonovat.

„Pan Hubble?“ promluvil Finlay. Díval se na stůl a psal si jméno. „Dobry den. Tady telefonní společnost, mobilní oddělení. Technický manažer. Ohlásili nám závadu na vašem čísle.“

„Závadu?“ řekl hlas. „Mně se zdá v pořádku. Já jsem závadu nehlásil.“

„Váš výstupní signál by měl být v pořádku,“ pokračoval Finlay. „Problém je se signálem, který jde do vašeho telefonu, pane. Mám právě zapojený měřič signálu a ten ukazuje trochu nižší hodnotu, pane.“

„Já vás slyším dobře,“ odvětil hlas.

„Haló?“ řekl Finlay. „Trochu se mi ztrácíte, pane Hubble. Haló? Potřeboval bych znát přesnou polohu vašeho telefonu, pane, v tomto okamžiku, rozumíte, ve vztahu k našim vysílačům.“

„Jsem doma,“ řekl hlas.

„Dobře.“ Finlay uchopil opět pero. „Mohl byste mi prosím nadiktovat vaši přesnou adresu?“

„Copak nemáte mou adresu?“ otázal se hlas. Žoviálním tónem. „Vždyť se vám úspěšně daří posílat mi každý měsíc účet.“

Finlay na mě pohlédl. Usmíval jsem se na něj. Udělal obličej.

„Já jsem z technického úseku, pane,“ řekl. Rovněž žoviálně. Prostě dva obyčejní lidé, kteří se pokouší vyžrát nad elektronikou. „Údaje o zákaznících jsou v jiném oddělení. Mohl bych si je vyžádat, ale nějakou tu minutu by to trvalo, víte, jak to chodí. Kromě toho, pane, musíte mluvit, pokud mám zapojený ten měřič, abych zjistil přesnou úroveň signálu, rozumíte? Takže mi už rovnou můžete odříkat svou adresu, ledaže byste měl nějakou oblíbenou báseň nebo tak něco.“

Plechový reproduktor se rozezněl smíchem muže, který se nazýval Hubble.

„O. K., jedeme. Zkouška signálu,“ zazněl jeho hlas. „Tady je Paul Hubble, doma na adrese, která je dvacet pět Beckman Drive, opakují, nula dvacet pět Beckman Drive, ve starém dobrém Margrave, to je M-A-R-G-R-A-V-E, ve státě Georgia, USA. Tak jak to vypadá se signálem?“

Finlay neodpověděl. Vypadal velmi znepokojeně.

„Haló?“ řekl hlas. „Jste tam ještě?“

„Ano, pane Hubble,“ pravil Finlay. „Jsem tu. Nenašel jsem žádnou závadu, pane. Zřejmě falešný alarm, řekl bych. Děkuji vám za vaši ochotu.“

„Dobrá,“ řekl muž zvaný Hubble. „Nemáte zač. Nashle.“

Spojení se přerušilo a místností zazněl oznamovací tón. Finlay zavěsil. Zaklonil se a podíval se na strop.

„Do hajzlu,“ promluvil k sobě. „Přímo tady ve městě. Kdo, k čertu, je ten Paul Hubble?“

„Vy toho člověka neznáte?“ zeptal jsem se.

Pohlédl na mě. Poněkud žalostně. Jako by zapomněl, že tam jsem.

„Jsem tu teprve půl roku,“ řekl. „Neznám každého.“

Předklonil se a stiskl bzučák domácího telefonu na psacím stole. Přivolal zpátky Bakera.

„Slyšel jste někdy o chlápku jménem Hubble?“ zeptal se ho Finlay. „Paul Hubble, bydlí tady ve městě, Beckman Drive číslo dvacet pět?“

„Paul Hubble?“ opáčil Baker. „Jistě. Bydlí tady, přesně jak říkáte. Odjakživa. Má rodinu. Stevenson ho zná, je to nějaký jeho příbuzný či co. Myslím, že se stýkají. Chodí spolu na bowling. Hubble dělá v bance. Někákeho finančního ředitele, rozumíte, na významném místě. V Atlantě, v nějaké velké tamější bance. Občas ho potkávám.“

Finlay se na něj podíval.

„To je chlap, co mu patří tohle číslo,“ řekl.

„Hubble? Přímo tady v Margrave? Tak to je teda něco.“

Finlay se otočil zpátky ke mně. „Předpokládám, že řeknete, že jste o něm nikdy neslyšel.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ potvrdil jsem.

Chvilí se na mě zlobně díval a pak se obrátil k Bakerovi.

„Měl byste asi jít a toho Hubbla přivést,“ řekl. „Beckman Drive číslo pětadvacet. Bůhví, co on s tím má společného, ale raději si s ním promluvíme. Jděte na něj opatrně, rozumíte, je to zřejmě vážený člověk.“

Opět se na mě ostře podíval a odešel z místnosti. Zabouchl těžké dveře. Baker se natáhl po magnetofonu a zastavil ho. Vyprovodil mě z místnosti